

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)

1 martie st. v.
13 martie st. n.

Ese în fiecare duminică.

Redacțiunea :
Strada principală 375 a.

Nr. 9.

ANUL XXVIII.

1892.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.
Pe $\frac{1}{4}$ de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Mângăiere.

Sera în atâtea rânduri,
Să-mi mai uit de viața grea,
Adâncindu-me în gânduri,
Par că-i lumea totă-a mea.

Din căsuța-mi umilită
Fac un raiu dumnezeesc,
Și-a mea inimă sdrobotită
Că me doare, nu-o simțesc.

Vântul urle trist pe-afară,
Mie nu-mi pasă de loc;
Privesc lung pierdut în pară
Și 'n jăraticul din foc.

Și departe peste codru
Sboră gândul călător;
Nici nu vreau, nici n'ar fi modru
Să-l opresc din al lui sbor . . .

Și cu gândurile mele,
Indulcindu-mi viața grea,
Uit de-amarurile grele . . .
Par că-i lumea totă-a mea!

V. B. MUNTENESCU.

Sacrificată amorului.

(Nuvelă.)

George Mironescu isprăvisese studiile și se întorse în țară.

El nici odată nu visase lucș și avere. La acesta nu se gândise și nici că voiă să se gândescă. Uriă petrecerile și ocoliă pe cât putea pe amici care-l sfătuiau să nu mai fie așa urs sêlbațec.

Așa cum se află în simplitatea lui, eră fericit. Nu doriă maș mult decât avea și decât putea. Fenomen rar care nu se întelneșce pe tôte potecile.

Dar dela acesta vârștă George încercă nenorocirile cele mai grozave ce și le pôte inchipuî cineva. A suferit într'un mod oribil. A fost isbit în tot ce-avea mai

scump; înșelat de ênsuș fratele lui; aruncat pe o pantă primejdiosă; împins la crimă și 'n cele din urmă adus în stare de nebunîe.

Iată cum se începe drama ce vom desfășurā; și a cārei personā principală e George.

Dênsul întorcându-se în țerā, își luā o camerā cu chirîe. Găsi câteva meditații și cu acesta sperā să se susție pânā ce se va face vr'o vacanțe.

Eșîā fôrte rar din casā sêra și acesta n'o făcea decât cānd erā timpul frumos; incolo vecinic scriea și citiā.

Pentru nenorocirea lui, observā într'una din ȃile la ferēștra de vis-à-vis de dênsul chipul unei fete incântătoare care-l frăpā. O privi mai întei curios, dar mai târȃdu curiositatea se schimbā în plăcere. Și din acel moment liniștea fugi departe de Mironescu, luându-i cu dênsa și fericirea.

Voiā și singur el nu șcicia ce voiā. Ore întregi le petrecea cu cōtele pe ferēștrā, privind ferēștra ei. Chiar decât dênsa nu erā acolo, dênsul tot se uitā în partea aceea. Și cānd o vedea, își pierdea privirea în ochii ei albastri ca azurul cerului, transportându-se în lumi inchipuite.

Nōpțea remânea tot astfel, pironit cu privirea la acea ferēștrā unde i se pārea că tot distinge trāsăturile frumoșei ei fețe prin deșea cētā a nopței.

De multe ori sōrele cānd reseriā, își jucā primele raze pe fața lui care începuse să îngâlbeneșcā.

În mai multe rânduri s'a 'ncercat s'o uite, să nu se mai gândescă la dênsa, dar acesta nu erā decât silințe zădarnice.

Ori cât de mult s'ar luptā cineva contra amorului, trebuie să se șcîe mai dinainte, că va fi invins; nici-odată lupta n'a fost și nu va fi egalā.

Cānd ea, din întemplantare pôte, se uitā mai lung la dênsul, se roșiā, un fior îi trecea prin tot corpul și 'ntorcea capul, deōre-ce privirea ei îl ardea.

Suferiā mult sêrmanul, dar nu se plângea și decât s'ar fi plâns, cine l'ar fi ascultat? Ōmenii aceștia sînt fôrte ciudați: Cānd unul din ei suferă, crede că tōți de-o potrivā suferā cu dênsul și cānd altul se plânge de vr'o nenorocire, ceialalți încep a ride.

Lumea nu e decât un cuib de suferință, iar unii din ōmeni sînt meniți să indure tôte miseriile. Cāți, în ȃiua de aȃi, nu sînt cu surisul pe buze și cu durerea în inimā!

Omul e perfecțiunea creaturii; dânsul e mai presus de tot, prin cuvântul, că e cel mai inteligent animal. Ei bine, cu toate acestea este de multe ori și cel mai nenorocit, căci atunci când se crede d'asupra tuturor nevoilor, o mână nevădută îl apucă de păr și-l aruncă într-o prăpastie, despre a cărei existență el nici odată n'ar fi știut. Toate voințele omului se sfărâmă înaintea voinței supreme a naturii.

Nu; omul nu este și nici că va fi fericit vr'odată. El întotdeauna e cu surisul pe buze, dar cu durerea în inimă.

Toate aceste cugetări îl făcea pe Mironescu să despreze de sorta lui, căci o vedea pe ea prea sus pentru a se pute sufl până la dânsa.

Își dicea câte-odată:

— Ce-mi va dice tatăl meu când îi voi cere mâna? De sigur, are să-mi ridă în nas. Astfel sunt toți părinții, cari dau ficelilor o zestre mare. Ei, nu-ș mărită fetele decât după titluri și după bani; și din această cauză, mai întotdeauna sărmanele ființe devin martire. Ce fericire poate fi pentru o fată, când ia de bărbat un putregai de 60 de ani, care nu se însoră decât de formă, nu pentru zestre. Și dânsa, care înainte își formase cele mai dulci iluzii; iat-o cădută în decepția cea mai grozavă, de orece el, bărbatul care e sătul de femea dânsa, vine acasă tot la diuă.

Cine e vinovatul în cazul acesta? Intei părinții, care i-au dat un asemenea bărbat, și al doilea, bărbatul, că a luat o asemenea femeie.

Iar decă un tinăr onest, dar sărac, care-ș câștigă existența prin muncă, s'ar încercă să se prezinte la un astfel de părinte, i s'ar răspunde scurt, că fata nu e de măritat, seu că dânsul nu vrea să-și ia un ginere sărac. Sermanul, plăcă cu inima zdrobită, vedându-și visul derimat ca o casă de cărți.

Și la toate aceste idei rămâne confuz, neștiind singur ce direcțiune să apuce.

— S'admitem, că și dânsa me va iubi; la ce-mi folosește această, decă sunt sărac? Cerând-o în căsătorie, se va dice c'o fac această cu intenție numai pentru zestre, iar nici decum pentru dânsa. Vai! ce drum periculos am apucat.

Dar voi ave curagiul! me voi încercă ca să inving toate obstacolele și decă sorta va ajuta, poate să reușesc. Îmi va trebui multă răbdare! voi ave-o. Când omul voiește, se poate totul...

Și în astfel de idei își petrecea mai totă diua.

Odată se gândi să-i scrie. Să-i facă cunoscut pasiunea care-l consumă. Căci eră dejă prea mult timp de când o iubiă. Voiă să sfârșescă odată. Eră decis, că decă ea nu-l va iubi, să se sinucidă. Ce-ar mai fi fost viața pentru dânsul? Nimic! Un lanț infinit de suferințe!

Chiar în diua aceea îi și scrisese; iar scrisoarea o dete servitorei, rugând-o s'o dea chiar în mâna d'ei.

Fata, care observase de mult impresia ce făcuse ea asupra lui Mironescu, se așteptă din di în di, ca acesta să-i facă o declarație, de aceea n'o miră de loc când servitorea îi dete o scrisoară spuindu-i, că e dela tinărul de vis-à-vis. O desfăcu și o ceti foarte curiosă, ca să vedă ce-i scriea. După ce fini, remase gânditoare. Tocmai atunci băgă de seamă, că dânsa nu eră indiferentă la acea mărturisire și că avea chiar o ore-care simpatie pentru acela, care-i scriea; simpatie, care mai târziu se prefăcuse într'un amor, tot așa de pasionat, ca și al dânsului.

După doue zile, aceeaș servitore îi aduce lui Mironescu o scrisoară dela dânsa, în care îi spune că are

apropo aceeaș afecțiune pentru el și că voește, că chiar în acea seră să vie în grădina din fundul curții, introdus de servitore, unde va fi așteptat de dânsa la ora 12, după ce se vor culcă toți, pentru a-i vorbi ceva.

E peste puțină a descrie bucuria ce simți George, când citi acest bilet. I se părea că o lume nouă se naște pentru dânsul.

Noptea la 12 fu condus de servitore în grădină, unde stătu până ce începă să se ivescă diorile.

Vorbiră despre fel de fel de lucruri. Îș destăinuiră unul altuia tot amorul și se despărțiră promițându-și în seră următoare să se revadă iar.

Visitele aceste nocturne durară aproape doue săptămâni, când într'o seră Emilia îi spuse, că ar fi timpul să o ceră dela părinți; lucru ceea ce și-l făcu, a doua di, George, dar fu refuzat.

Când Emilia află, că tatăl seu refuză s'o dea lui George, se infuriă grozav și jură, că nu va lua pe altul de bărbat decât pe dânsul; chiar de s'ar întâmplă ori-ce.

În intervalul acesta, George fu numit profesor într'un oraș din provincie. Emilia, care află de această, veni fără nici-o sfielă la dânsul și-i spuse că ea, pentru că-l iubește, e hotărâtă la ori-ce nefericiri. Și că-l va urmări unde se va duce, deore-ce fără dânsul n'ar pute trăi.

George se încercă mai întei s'o convingă, că ce voește să facă, e ceva nedemn de dânsa; dar înședat! Ea nu voiă să asculte de nimic. Voiă să mergă după dânsul. Se ntelege și el care o iubiă din inimă, primii în cele din urmă și într'o seră, după ce părinții ei se culcară, fugiră la gară luând trenul accelerat pentru orașul, unde eră numit profesor.

Primul pas eră făcut.

Cum ajunsese, primul lucru ce-l preocupă mai mult fu să găsească pe fratele seu Victor, care eră funcționar acolo. Îl găsi, și după ce-i mărturisii totul, acesta îi invită ca să ședă de-o camdată în casele lui, de ore-ce sunt destul de spațioase. George primii și se instalară la Victor, unde chiar după trei zile îi cunună un preot.

Trecuse o lună de când George fugise cu Emilia.

Victor le dedea cele mai bune îngrijiri, iar George nu vedea în fratele seu decât un geniu al binelui. Victor inse, cu totă aparența binevoitoare, eră departe de ideea ce și-o formase George despre dânsul, căci îl uria pentru că eră posesorul unei comori așa de neprețuite.

Eră gelos de fratele seu; gelos, pentru că iubiă și el pe femeia aceea. Asemenea omeni când își pun în cap ceva, chiar cu prețul crimei, trebuie să reușescă.

Se gândi mult, cum să procedeze, dar toate silințele îi fură zadarnice. George iubiă prea mult pe Emilia și această din parte-i tot asemenea pe George, așa că intrigele nu puteau reuși. Într'o di, când începuse dejă să dispreze de această nereușită, Emilia primii o scrisoară care o ceti fără s'o arate lui George.

Făcu tot posibilul și ceti și el acea scrisoară.

Eră un răspuns dela tatăl Emiliei, la o scrisoară ce i-o trimisese dânsa mai nainte, în care-l rugă s'o erte de pasul care-l făcuse și tot odată îl înștiință, că s'a căsătorit cu George. Bătrânul la toate acestea îi răspunde că a iertat-o, inse cu o condiție: Cât va trăi, soțul ei să nu calce pragul casei sale cu dânsul, de ore-ce îl uria. Îi făcea cunoscut la urmă, că peste cinci zile are să vină la dânsa pe la 8 ore seră, ca să-i aducă zestrea; dar această venire voește ca să nu fie știută de soțul ei așa că să-i spue dânsa, unde s'ar pute întâlni, fără ca să dea ochi cu dânsul.

Victor, după ce termină de cetit această scrisoare, o rază de bucurie străluci în ochii lui.

— De acum vom vedea care va reuși!

Chiar în ziua aceea, Emilia îi răspuse lui tatăl-seu, că-l va aștepta la ora aceea în pavilionul din fundul grădinei. Îi dăde adresa casei și-i spuse să vie pe o porțiță din grădină.

Emilia, în inocența ei, nu s'a gândit cătuș de puțin că face reu ascunzând de soțul ei visita tatălui său. Nu voia să-i arate acea scrisoare trimisă de dânsul, căci vedea că tatăl ei îl uria, așa că George s'ar fi măhnit vedând cât eră de disprețuit. Mai târziu îi va spune preparându-l cu incetul. Cât despre zestrea ce i-o va aduce tatăl-seu, va spune că un om al lui de încredere a făcut serviciul acesta pe când lipsia dânsul.

Așa, că toate le vedea cât se poate de limpede.

(Va urma).

GR. MARUNTEANU.

S o n e t.

Si să-ți mai cânt o! sorte, încodată-atotputernicia;
Tu, care faci din sclav pe domn și din puternic rob;
Pe-avut în clipă cerșitor și pe sărac nabob;
Tu, care-adeș surpi pe tot ce-i bun și favorezi trufia!

Căci dat ți-a fost dela 'nceput să fii stăpâna omenimei;
Să-ți riți de cine vrei, când crede că-i fericite el;
Și iar: ajuți ca sus să se ridice un mișel
Și pe un blăstemat eliberezi de sub pedepsa crimei.

Și dec'ar îndrăzni un cineva că să ți se opună,
Cu tine luptă să încopă, să te invingă-ar vré,
E vai! de el; amar plăf-va îndrăznela sa...

Vieții lui în veci nu-i vei îngădui o ziua bună,
Căci urmări-vei pasul lui, simți-va mâna ta
Și 'n darn, în darn va nisui de tine-a se scăpă!...

I. M. RITISOREAN.

Medicina populară.

Credințe, datini, doftorii și descânțece populare.

XLIII.

Meața (Tiphus.)

Poporul nostru nu consideră această bolă de periculosă, pentru că o crede că după 40 de zile trece.

Când bolnavul, la început, se vaită de durere de cap și fole, i se descântă și dau lécurile de mai nainte descrise la diochi, strigoni și izdat.

Când «aiureșce», se crede că e lovit de «miluite», pentru aceea îndată i se fac cinstele descântându-i-se de pază, muma codrului, i se face baer¹, se unge cu «untură de muroni», la fole cu «civit» (indigo) dela St. Tóder, etc. Altcum aceste sânt generalități, căci fiecare vrăjitor își cercă toate mijlocele știute de ea.

Dar' credința cea mai lătită e, când cineva pătmeșce de această bolă, că acela are să devină vrăjitor

¹ Bacrul acestora se face din «scim» său «cime», care e unsore amestecată cu praf remasă în dinții peptenului. Mai întâi se smulge părul, apoi «scimul» său «cimea.»

ori vrăjitor și când vorbește «aiurea», vorbește cu miluitele și nu se conturbă. La un astfel de bolnav alérgă lumea din sat începând a-l întrebă nu cumva «fiind pe lumea cealaltă» va fi vorbit ori vedit pe morții lor, ce fac și ce doresc.

Se întemplă că cineva, după această bolă să rămână cu defect și atunci se crede, că părinții, moșii ori strămoșii lui au păcătuit, «căci respłata trebuie să vină ori dela ómeni ori dela Dumneđeu.» Când nu mai are românul «incotro» îl impacă această credință. El nu batjocorește pe astfel de nefericiți, din contră, vrăjitorile câte numai sânt în sat ori giur, toate vin intru ajutor și folosesc toate medicamentele lor, dându-și silința de a-l scóte din «ast chin», așa că prin rostirea multelor descânțece partea cea mai mare din ele i se intipăresc în memoriă bolnavului și apoi redicându-se din pat — unde numai de miluite, morți etc. fantasă — îl imbulzește lumea și așa dicitend îl silește a se face vrăjitor.

În comuna noastră, sânt acuma câțiva ani, bolnav-vindu-se o femeie, după ce s'a redicat din pat luând un «ternacop» (budac, săponi), a plecat să caute isvor cu apă lecuitoare, pentru că este trimisă de «sfinte.» Săpând într'un loc, a dat din întemplare de apă, s'a spălat cu apă de aceea, a luat cu sine acasă, împărțind la bolnavi din care bënd ori spălându-se, se vindecă (?).

În comuna vecină, Agadici, un om cu numele Pau Pița caută totdeuna când sânt ómeni mai mulți adunați pe uliță se trănțește (poporul crede, că cade fără voe) jos pe pământ pe spate și îndată e ocolit de mueri, care-i pun pe pept un ban, așteptă să spună fiecăreia ce vede și ce-i spun morții lor.

În altă comună vecină este o femeie (cu stare), căreia decă i se dă o măhramă să o pună în o nópte la căpătâi, diminéța spune că a visat ceea ce ai voit a sci, d. e. despre un bolnav, pe ce cale și cu ce medicamente se poate vindecă, despre un arestat, pe ce cale poate scăpă séu nu poate, despre un lucru furat, poate-se ori nu se poate găsi etc. Această femeie inse nu voește a primi decât numai dela «nemotenii» (consăngeni) și prieteni intimi astfel de propuneri și și acestora, numai după mari și multe rugăminte, din cauza că, după spusele ei, mâne și e fôrte obosită și e silită a zăcé în pat ca bolnavă.

În Greovaț încă a fost un astfel de om, carele (așa se crede) s'a aflat în casă impușcat din cauza, că a spus unui păgubaș, lotrii ce l'au furat.

Nici unul inse nu are așa mare renume la popor ca vrăjitorul din comuna Tîrnova (lângă Reșița.) Acesta (așa spun cei ce l'au cunoscut) spune tuturor, are mortul pomană, haine, lumină etc., este cu păcate ori ba omul pentru care «se dă un semn.» Femeilor, cari abortéză de voe, celor criminali etc. le spune fapta și păcatul ce l'au comis în vieță și poporul crede în acesta atât de tare, încât din indepărtare, cale de 2—3 zile, alérgă la el să-și «dee în semn.»

Este bine de notat, că intocmai ca la romanii vechi, așa și la poporul nostru, sânt ómeni și femei ce numai pentru ca să înșele poporul trec de vrăjitori, și contra cărora statul roman a trebuit să ia măsurile cele mai aspre.

S. LIUBA și A. IANA.

Frumosul, ca ori-ce regalitate, nu admite decât subalterni.

*

Miseria are ceva bun: E doica artiștilor.

*

Reynolds înțeleptul.

— Comedie în 2 acte, de Eugen Scribe și Monvel. —

(Urmare.)

Scena VII.

Elena, Reynolds la mese.

Elena. (Intrând cu sfielă pe ușa din stânga.) O! Cum îmi bate de tare inima. Totă lumea me caută ca să mă înfățișeze acelui domn... și nu mai știu unde să mă ascund, căci, fără a-l vedea, simt pentru el o ură de morțe.

Reynolds. Acum, trebuie să plec cât mai curând. *(Ridicându-se și vădând pe Elena.)* A Dămine! ce vezi? Elena!..

Elena. Cum? dă aici! în aste locuri! ce fericire, scumpul meu profesor! — Dar cine s'ar fi așteptat să te găsească aici? Și ce bine-mi pare c'ai sosit tocmai în momentul când aveam nevoie de un apărător. Inchipușce-ți, că familia mea vră să mă silască a lua de soț pe un om foarte bogat, pe care îl ureșc, de care mă îngrozesc!...

Reynolds. (Cu interes.) Pe cine, anume?

Elena. Pe contele Frankenstein.

Reynolds. (Inmărmurit.) Pe... Este cu putință!... Dă, Eleno, ești nepoata dlui de Wurtzburg?

Elena. Vai! da.

Reynolds. (Privind-o cu emoție.) Nu pot să-mi revin în fire! *(Trist.)* Și dă urești pe acest sorman conte, fără a-l cunoșce?

Elena. Se înțelege.

Reynolds. Dar când îl vei cunoșce?

Elena. O! și mai mult încă!

Reynolds. Și pentru ce?

Elena. Pentru că eu n'am trebuință nici de titlul, nici de averea sa. Nu mă mărit, căci m'am hotărât să urmez sfaturile dtale, și să n'am o altă opinie decât cea pe care o ai dă; și fiind că-ți cunosc deja opinia dtale, fiind c'am cetit-o în acest caiet... *(Arată caietul de pe mese.)*

Reynolds. A! ai cetit?...

Elena. Da, da; și fiind că dă ești contra măritului...

Reynolds. Negreșit, sunt contra; dar se poate ca ómeni de merit să fie de o părere opusă, căci, în această chestiune, se poate prea bine dice: Și da, și nu.

Elena. Dă ai đis: nu; așa ai scris; și mi-aș face o rea idee de dă, decă ai schimbă ideea de dimineța până seara.

Reynolds. Să mă păzescă sfântul! dar, pentru a-ți spune totă gândirea mea, află că eu ênsu-mi sunt într'o mare incurcă, Eleno... căci voiesc asemenea să mă însore...

Elena. Audei vorbă! sper că vei refușă curat.

Reynolds. Așă eram decis, — cu o clipă mai înainte.

Elena. Se înțelege! trebuie ca cineva să aibă caracter!

Reynolds. Și acum, când reflecșionez mai bine, mi se pare că e cu cășătoria, ca și cu tóte lucrurile de pe pământ, cari tóte au partea lor bună, și partea lor cea rea; astfel că, cel ce vorbeșce de reu, nu greșeșce, — și cel ce vorbeșce de bine, are dreptate.

Elena. Dar dă, dle, ce đici?

Reynolds. Đic, că un acelaș lucru poate să fie is-

vorul tuturor bunurilor, ca și al tuturor relelor; e vorba numai de a alege bine.

Elena. Și cum?

Reynolds. Căutând pe cineva, a căru caracter să convină calităților nóstre cele bune, și mai ales defectelor nóstre; căci defectele nóstre sunt o parte esențială a ființei nóstre, de cari nu voim a ne despărți nici în căsnicie; și dă, care cunoșci pe ale mele, ian să vedem, Eleno, ce mă sfătuești să fac?

Elena. Să remăi cum ești.

Reynolds. (Suspînând.) Presupunem.

Elena. Da, dle, ești prea greu de însurat; ț-ar trebui o femeie anume întocmită.

Reynolds. Așă-mi diceam și eu.

Elena. O femeie dulce și bnnă și nu prea frumósă, asta nu ț-ar folosi la nimic; fără mult spirit, căci dă ai de ajuns pentru doi; dar, totuș, să fie indestul de îndemánatecă pentru a alungá de sub privirile dtale neajunsurile supărátore ale căsnicie; ar trebui să aibă în acelaș timp dragostea unei femei, și prietenia unui bărbat, și tot timpul ei să nu fie întrebuintat decăt să te facă să uiți întru una, că ești cășătorit.

Reynolds. Adevérat! iată tocmai ceea ce-mi trebuie.

Elena. Mai trebuie încă, fără a te urmări în inalte regiuni ale științei, ca să poți totuș a se interesá de studiile dtale; să iee parte la succesele dtale, să se mândreșcă de gloria dtale... *(Apropiindu-se de el.)* Și apoi, să vorbescă cu dă de marele uvragiu ce-l compui...

Reynolds. Așă, tocmai așă!

Elena. O femeie, în sfêșit, care, cunoscând bunătatea inimii dtale, să nu fie jignită de curioșele dtale manieri, și să consimtă a fi, după studii, ceea ce ț-ar plăce mai mult.

Reynolds. (Viu.) Nu, nu; ea mai întei de tóte, înainte de totul în lume! Da, iată femeia ce mi-ar trebui; și cređi, Eleno, că eu n'aș pute nici odată să găsesc o asemenea?...

Elena. Nu știu.

Reynolds. Nu cunoșci...

Elena. (Scoborînd ochii.) Una poate... *(Viu.)* Dar e cu neputință, nu mai trebuie nici a gândi...

Reynolds. Și pentru ce n-ți?

Elena. Pentru că ea e destinată acelui conte de Frankenstein, pe care nu-l pot suferi.

Reynolds. (Transportat.) Ce đicil ah! sunt cel mai fericit! și după o asemenea mărturisire, află, scumpa mea Elenă... *(În acest moment, Frederic, intrând brusc, se aruncă în brațele lui Reynolds și-l îmbrășeșcă.)*

Scena VIII.

Elena, Frederic, Reynolds.

Frederic. Ah Domnule! ce bunătate, și cum să-ți mulțumesc...

Reynolds. (Aparte.) Dămine!... la acesta nu mă gândiam.

Frederic. După scrisóra ce am primit-o dela dă, această scrisóra așă de generósă...

Reynolds. Ajunge, dle, destul; vom vorbi îndată despre această. *(Trecând în mijloc, lângă Elena.)* Dă, scumpa mea Elenă, du-te și caută pe dl de Wurtzburg; el îți va esplică... eu, nu pot; am de vorbit cu dl; dar, până atunci, să deie de șcire notarului, ca să pregătescă actele într'o clipă.

Care-i mai frumoasă?

Elena. Dar ce au ei ore! ce vré el să ȃică? ..acte! pentr ce?

Frederic. Da, mulțămită dtale, iată-ne cu toții înțeleși; dar e prea multă bunătate din parte-ți să chemi și pe notar . . .

Elena. (Lui Reynolds.) Pentru ce astă tulburare, — eu nu mai înțeleg nimic . . .

Reynolds. Nici eu, Eleno; dar, când cineva se însoră, e tocmai lucru forțe nimerit . . . Du-te și spune moșului să se grăbescă . . .

Elena. (Eșind.) Me duc, me duc . . . dar ce va fi având ore? . . .

Reynolds. (Aparte.) Ea e a mea! . . . Ce comoră pe pământ ar puté rescumpără o asemenea comoră! . . .

Scena IX.

Reynolds, Frederic.

Frederic. Ce om nobil! și eu voiam să-l tratez ca pe un corsar!

Reynolds. (Îngăimat.) Ce-i dreptul, scumpul meu domn, me veți buimac!

Frederic. Tocmai eu simt . . . să-mi cedezi tóte drepturile dtale! să te angajezi solemn a refúsă mâna Elenei, să te ocupi chiar de notar și de contract . . .

Reynolds. Veți că . . . dle, trebuie ca să șcii . . .

Frederic. Nu puteam să cred; dar am cetit bine, — e semnat de mâna dtale, și prin urmare îți voi datoră fericirea mea.

Reynolds. De sigur, scumpul meu amic, aș fi voit să fie astfel; dar lucrul acum nu mai este cu puțință . . .

Frederic. Ce ȃici? . . . Când am promisiunea dtale?

Reynolds. Nu ȃic ba; eu sânt cel greșit . . . am lucrat ca un nebuln . . . ca un smintit . . . dar, în momentul când renunțai la femeia mea, cu nu o vȃdusem încă, credeam că eră o alta . . .

Frederic. Dar asta nu face nimica . . .

Reynolds. Asta face mult; eră greșelă de personă, Error în persona, — și toți juriconsulții din lume îți vor puté spune, că în asemenea cas, promisiunea se anulează . . . pactum anihilat . . .

Frederic. Puțin îmi pasă; când cineva ȃice un cuvânt, trebuie să prevădă totul.

Reynolds. Nu puteam prevedé, că voi plăcé, că voi fi iubit; asta eră cu neputință s'o șciu.

Frederic. Al! va să ȃică dta ești iubit!

Reynolds. Da, scumpul meu amic; asta nu e vina mea, și apelez la generositatea și conșciința dtale . . . Dta ești tinér, baiat drăgălaș, un militar frumos și nu-ți vor lipsi nici odată femeile, cari se vor da în vânt pentr dta, pe când eu, — e cu totul altceva . . . Póte că în lumea intrégă nu e decât una, care vrea să-mi deice inima sa; lasă-mi dar acéstă mică fericire . . . și crede, că nici un reu nu ți se va pricinui prin asta. Vei fi resp-lătit, din potrivă, cu amorul a douęzeci de curtesane, — căci, șcii proverbul: cerul sporește avuția noastră, când dăm din puținul ce avem, celor nenorociți. — Astfel, îmi inapoesci promisia?

Frederic. Nu, dle.

Reynolds. Nu-ți voi pune înainte decât o singură considerațiune: me insor, după ordonanța doctorului meu; e vorba de existența, de rațiunea mea.

Frederic. Asta nu me privește; eu am promisia dtale.

Reynolds. Ei bine, dle, n'aș fi îndrăznit nici odată s'o spun; dar, fiind me silești . . . trebuie să ȃ-o mărtu-

risesc, că sânt amoresat, — da, eu, amoresat! . . . iubesc pe Elena, și nu o voi lăsă nici dtale, nici nimerui.

Frederic. Tocmai asta te înșelă; căci, séu vei renunță la mâna ei, séu te vei bate cu mine.

Reynolds. Nici una, nici alta; nu voi renunță la Elena, pentru că m'aș impotrivi fericirii mele; și nu me voi bate, pentru că m'aș impotrivi principiilor și obicei-nuintelor mele.

Frederic. Al! nu te vei bate! . . . ei bine, așteptă atunci să me găsești pretutindenea în urma dtale, bat-jocorindu-te cu numele de laș, de infam, — spunând lumei, că toți savanții voștri nu sânt decât o adunătură de nemernici.

Reynolds. (Furios.) Savanții! ce ȃici dle, de savanți? Să me insulti, mȃrgă! nu voi băgă în sémă . . . Dar, să te anini de facultate, de știință! . . . iată un ul-tragiū, care trece ori-ce margine, și de care chiar eu îți voi cere socotélă . . .

Frederic. Fie, sânt gata; arma dtale?

Reynolds. Ori ce ȃ-a plăcé . . .

Frederic. Pistolul.

Reynolds. Cu atât mai bine; nu e nevoie decât să tragi o piedecă.

Frederic. La cinci ore, în alea de pe marginea apei.

Reynolds. Voi fi acolo.

Frederic. Martorul dtale?

Reynolds. Medicul meu.

Frederic. La revedere! (*Ese.*)

Reynolds. La revedere!

Scena X.

Reynolds, singur.

Să insulte universitatea! . . . Crede el dar, că cei ce sânt savanți, că cei ce șcu grecește și latinește, n'au nici suflet nici curaj! . . . la singură acéstă idee sângele mi s'a suit în inimă și îmi gâlgăie în vine, ca la opt-spredece ani! . . . Nici odată eu n'am avut mai multă putere, mai multă vicță. Doctorul are dreptate; aveam nevoie de distrațiuni . . . o căsătorie . . . un duel . . . asta-mi trebuia; și apoi, să me bat pentru ea, — e prea plăcut, asta te inveseleşce! . . . voi luptă pro aris et focis, pentr căminul meu, pentr femeia mea! pentr copiii mei! dar nu-i am încă . . . și femeia mea . . . acéstă scumpă Elenă . . . de voi fi ucis? nu voi mai puté-o luă . . . dar lucrările mele inceptute? . . . dar marele meu uvraj, nu va fi deci sfērșit . . . Ah! simt că me părăsește tótă hotărîrea mea . . . și sērmanul doctor, care îmi ordonase astea tóte pentr sănătatea mea . . . Aide, aide, să alung aceste idei . . . și precum trebuie să prevéd totul . . . să nu es din acéstă lume ca un besmetic, și fără să pun puțină rēnduclă în afacerile mele. (*Se pune la mȃsă și scrie.*)

(Finea va urmă.)

N. A. BOGDAN.

Pe o fôie de album.

Să vorbești: «Nu mult! — Dar — cu minte.»

Să te rogi: «Nu mult, — dar ferbinte.»

Să tratezi: «Nu iute, nici cu ușurință.»

Să iubești: «Nu prea tare . . . dar cu credință.»

Să-ți ajuți tu «ĉnsu-ți» ție intru tóte,

Și Dumnezeu îți ajută atunci, mai departe!

AUGUSTA TUDUCESCU.

SALON.

Cornelia și Valeriu.

(Dialog.)

(Se petrece într-o odă laterală de bal.)

Cornelia. (Vine grăbind și se așează pe un scaun.) Ce căldură! Ioan nici nu m'a observat c'am venit aici. (Spēriindu-se.) Dumneșcule, ce vād, Valeriu!

Valeriu. (Tot așa.) Ah! Cornelia! (Predominându-se.) Ce revedere neașteptată! Bună sēra Corne — (coregându-se momentan) domnișōră Cornelia.

Cornelia. (Intinđend mâna cātră Valeriu.) Bună sēra, domnule Valeriu! Intri'adevēr revederea fu neașteptată! Când ați sosit?

Valeriu. Asēră. Și precum vedeți, astāđi deja gust bucuriile cășlegilor.

Cornelia. Bine faceți! Nu numai aveți dreptul, ci și datoria.

Valeriu. Ce ton sfātuitor! Dar precum vād și dvōstre. (Aparte.) Nu mai am dreptul a-i đice pe nume.

Cornelia. Da, și eu gust.

Valeriu. Și de sigur... de sigur cu mai mult drept decât mine.

Cornelia. Cu mai mult drept? Pentru ce? Spune numai Vale — domnule Valeriu. (Aparte.) Nu mai am dreptul a-i đice pe nume.

Valeriu. Dați-mi voia a ve intrebă, cum se află sora dvōstre, đșōra Maria?

Cornelia. Mulțumesc, e sănētōsă; dar familia dtale?

Valeriu. (Tulburat.) Mulțumesc de intrebare; părinții, dar și surorile sūnt bine. (Luându-și curagiu.) İmi dați voie să me așed lângă dvōstre pe câteva minute?

Cornelia. (Aparte.) Oh, de mult port frica acestui moment. (Cātră Valeriu, arătând cu mâna lângă ea, pe un scaun.) Pofțiți!

Valeriu. (Ocupând loc pe scaun, aparte.) Acum ține-te, Corneliē! (Oftând, cātră ea.) Hai, hai! (Tulburat își tot întorce mânușile.)

Cornelia. (Tot așa ca Valeriu.) Hai-hai.

Valeriu. De mult n'am ședut așa împreună.

Cornelia. Deu de mult.

Valeriu. De atunci...

Cornelia. (Uitându-se la el, momentan.) De atunci?

Valeriu. (İncuragiat.) De atunci au trecut doi ani!

Cornelia. Așă este, doi ani... E bine, cum o duci?

Valeriu. Bine; dar dvōstre?

Cornelia. Și eu... Apropoz! Ve ocupați cu economia? Avut-ați seceriș bun anul acesta?

Valeriu. (Aparte.) A părăsit obiectul cu intențiune. Dōră a auđit ceva. (Cātră ea.) Da, numai caprele...

Cornelia. (İl intrerumpe.) Cum se află unchiul dvōstre?

Valeriu. Fōrte bine, se jōcă mult cu micul — (dându-și peste gură, aparte) cât p'aici să me vād!

Cornelia. Se jōcă cu micul?

Valeriu. Da... cu... cu micul porumbaș. N'ai uitat cuibul de porumbi? Oh! Corne — domnișōră Cornelia, tōte sūnt așa precum au fost...

Cornelia. Mai stă și acum in grădină filigoria cea frumōsă?

Valeriu. Filigoria? Mai țineți minte de ca?

Cornelia. Da, da. (Aparte.) Oh! de-aș putē risipi ilusiile sērmanului tinēr... Nu... nu pot. Trebuie să-i spun tot. Ba nu! să vād intēiu, dēcă me mai iubeșce? (Oftând, lui.) Mult am petrecut acolo împreună...

Valeriu. (Aparte.) O, cât mi-e de greu a continuă... Dar pōte că nu-i mai sūnt drag. Să vedem. (Ei.) Oh, acele đile frumōse!

Cornelia. Și seri și mai frumōse!

Valeriu. Când zefirul parfumat trecea prin secretul frunđelor de vic. (Ofteză.)

Cornelia. Când razele sōrelui aurite, luându-și remas bun, se scāldau printre pomii grădinei.

Valeriu. Când cāntarea lucrătorilor rupea liniștea naturii.

Cornelia. Când sunetul clopotului ne legână inimile nōstre pline de —

Valeriu. Când ședeam împreună pe bancă, mână in mână, privirea mea fericită in ochii domniciei — in a tei — in a domniciei vōstre — și — (apucă mâna ei.)

Cornelia. (İși trage mâna iute, aparte.) Nu mai e indocłă... Și acum me iubeșce. (Roșind, tulburată își aplēcă capul și șopteșce ședucător.) Și...?

Valeriu. (Aparte.) Ea roșeșce, e tulburată... Totuș nu m'am inșelat... Me iubeșce și acum.

Cornelia. (Oftând, aparte.) Tinēr nenorocit.

Valeriu. (Tot așa.) Fată nefericită! (Puțină paușă.)

Cornelia. (Aparte.) N'am sperat, să me mai iubescă; acum dar pot să-i spun adevērul.

Valeriu. (Aparte.) Joc periculos!... Nu se cade ce fac... Trebuie să-i spun totul... Ar fi pēcat a mai continuă. (Cātră ea.) Stimată Cornelia! Dumnevōstre... eu... eu sūnt dator a ve face o declarațiune sinceră.

Cornelia. (Tresărind, aparte.) Dōmne sante, ce-o să urmeze? (Apucă iute mâna lui Valeriu.) Ve rog, Valeriu, nu-mi faceți. Intēiu eu trebuie să mărturisesc taina.

Valeriu. (Aparte.) Sērmana đopilă. (Cātră ea.) Destul, Corneliō... Nu-s vrednic de ceea ce vreți să-mi spuneți... Eu... eu...

Cornelia. (Aparte, cu durere.) Sērmanul! Are să i se rupă inima... Și totuș trebuie să-i spun hotărīt. Conștiința nu me lasă. (Cu luptă viđibilă.) Eu, Valeriu, eu —

Valeriu. (Pune inse mâna pe gura Corneliei.) Eu — eu —

Cornelia. (Tot așa lui Valeriu; pe când se aud de sub mânușa lui Valeriu niște cuvinte innădușite.) Eu — eu —

Valeriu. (Tot așa și cu silință.) Eu — eu sūnt in-surat.

Cornelia. (Tot așa.) Și eu măritată.

Valeriu. Bravo, bravissimo! Ve gratulez!

Cornelia. (Ridēnd.) O, și eu, și eu! Acum dar nu me mai iubiți?

Valeriu. Cel puțin, nu așa ca innainte de asta.

Cornelia. Să lāsăm aceste... Dta nu me mai iubeși și eu sūnt fericită...

Valeriu. (Cu supērare comică.) Ve mulțumesc... (Sub.rb.) Dar eu am deja o fetiță.

Cornelia. (Tot așa.) O, domnule, mai incet... Și eu am un copilaș.

Valeriu. (Sărutând mâna Corneliei.) O, ce momente frumōse... Să le folosim... Părintele fetiței vorbeșce deja... Pe ei îi vom logodí unul altuia! Dēcă se vor iubi.

Cornelia. Da, da... Ș-acuma condu-me napoi in sala de bal!

Lunca din Mircești.

De câteva zile se vede espus in vitrina librăriei Graeve din București un tablou al renumitului pictor Theodor Buiucliu. Cei ce-și dau sēma de asemenea concepțiuni magistrale, se opresc și admiră cu nesațiu acea lucrare; ceialalți, ce nu prea pricep ce însemnă arta, pictura, trec înainte — sēu fac cōdă celor dintēi. Totuș, am observat că admiratorii nu lipsesc, fie dintr'o parte, fie din alta.

Acest tablou reprezintă Lunca din Mircești, pe care a cântat-o atât de duios mai întēi Alecsandri. Apoi, a urmat pictorul Buiucliu, care cu măiestria sa cunoscută a imortalizat-o pe pânza cumpărată deja de mult de primăria din Iași și espusă in salonul cel mare al consiliului. Peisagiul de acum ar păré mai mult o copie a primei lucrări — de și acesta nu pōte fi, când ambele esecuțiuni au fost îndeplinite de aceeaș mână.

La dl Buiucliu, care este un elev al școlēi franceze, se vede inriurirea avută asupra-i de această școlă — cu tōte că stilul seu e propriu: viu, voios și natural.

Dar ceea ce face mai mult meritul seu, este perfectă inscenare și reprezentare a naturēi picturate, este viēta pe care o dă artistul tuturor creațiunilor sale.

In lunca din Mircești, cineva nu șcie ce să admire mai mult: bogăția totalității atât de bine precisată chiar in părțile cele mai puțin interesante — sēu măestria perspectivei și căldura plină de farmec a întregēi lucrări. Și naturalul apoi este atât de bine reprezentat in acest tablou, că decă întâmplător privitorul ar audfi un ciripit de păseri, un foșnet de frunțe, ori acel frēmăt dulce și tainic al pădurilor — s'ar crede de al binelea chiar lângă acea vestită luncă a veșnicului Alecsandri.

De altfel lucrările dlui Buiucliu, au fost deja apreciate de omeni mai cunoscători decăt mine, așă că nu eu voi contribui intrucâtva la renumele seu, prin notița de față. E de regretat numai, că guvernele n'au găsit încă cu cale a creă anume pentru dēnsul o catedră de peisaj la una din școlēle nōstre de belle-arte. Atunci dl Buiucliu s'ar dedă cu totul artei pentru care e merit.

Totuș speranța nu o pierd.

Trebue să se deschidă ușa templului frumōselor arte și acestui bărbat de mare valōre. De-i ruginită — cei tari să forțeze, pentru a-i inlesni intrarea.

DIM. BODESCU.

B o n b ó n e.

Un servitor al unei antreprize de pompe funebre e însărcinat să ducă un coșciug intr'o casă unde se află un mort. Băiatul se rătăceșce prin etagiul de sus, nu nimereșce camera mortului și intră cu mobila intr'o odaie ocupată de un bolnav aflat in convalescență.

La vederea coșciugului, bolnavul care mergea spre însănătoșire, se turbură și strigă:

— Dar bine, omule, nu veđi că n'am murit încă?

— Nu face nimica, domnule, las' că mai aștept!

*

— Nu mai viu să te vēd? me întrebi. Înțelegi... afacerile; dar, fii pe pace, oi veni eu, când voi avē nevoie de tine.

*

Pe stradă:

— Ciudat lucru... Tu nu lucrezi nimic tōtă ziua, nu ești funcționar, n'ai venituri. — Cum dracu trăești?

— E lesne de înțeles; nu-mi plătesc datoriile vechi.

— Dar pe ale noi?

— Le las să se invecchescă.

*

La un bal:

— Domnișōră, ai o mână fōrte frumōsă.

Ea insinuant:

— Și liberă in totd'auna.

Tinerul fuge și acum.

Care-i mai frumōsă?

— La ilustrațiunea din nr. acesta. —

Iată o întrebare care ar incurcă și pe omul cel mai cuminte.

Alege decă poți!

Dar e greu. Când te uiți numai la una, îți pare că nu pōte să fie mai frumōsă 'n lume; dar când arunci privirea pe cealaltă, atunci aceea-i chiar încântătoare.

Și când cauți de odată la amēndoue, stai uimit și — alege decă poți!

Una e brunetă, alta blondină. In ochii uneia arde pasiunea mistuitoare; din ale celeialalte ne intimpină blāndeța atrăgătoare.

Una te arde, alta te topeșce.

Alege decă poți!

LITERATURĂ și ARTE.

Știri literare și artistice. Dl V. A. Urechidă a deschis in săptămāna trecută conferențele literare in Ateneul din Galați, cu o reprivire istorică. — Dl Ioan Bogdan a publicat la Lipsca in limba germană «Convorbiri pentru istoriografia bulgară și sērbescă.» — Dl V. Mangra va ține ađi sāmbătă la Arad conferența pe care o anunțărăm și care apoi se va publică in fōia nōstră. — La Ateneul din București s'a deschis in săptămāna trecută espozitia de pictură a tinerilor absolvenți ai școlēi de Bele-Arte.

✓ *Dimitrie Cichindeal.* Iosif Vulcan va ține discursul seu de recepțiune in Academia Română din București despre Dimitrie Cichindeal, fabulistul român in începutul secolului present, care dimpreună cu câțiva consoți ai sei a stat in fruntea mișcărilor de renașcere națională și culturală in părțile aradane-bănățene, și din cauza această a avut o viēță fōrte sdruncinată. Studiul e scris pe temeul corespondenței lui Cichindeal cu episcopul Samuil Vulcan, corespondență încă cu totul necunoscută, care revērsă multă lumină asupra epocii de atunci, precum și asupra bărbaților cari au condus mișcările și in special asupra lui Cichindeal, a cărui biografie și activitate culturală-națională încă nu e deplin cunoscută și aprețiată. Lucrarea se va publică apoi dimpreună cu tōte documentele.

O broșură polemică. Dl Gorge Barițiu a scos de sub tipar la Sibiu o broșură de 22 pagine intitulată «Criticele «istorice» ale lui Iosef Sterca Șuluțiu de Kerpenyes scārmānate. Informațiune tipărită ca manuscript.» Cuprinsul este un respuns polemic-personal la criticele dlui Iosif Sterca-Șuluțiu asupra activității politice-literare a dlui Barițiu și in special asupra unor puncte din «Părți ale din istoria Transilvaniei» a dsale. In respunsul seu personal inse dl Barițiu scōte la ivelă și câteva date istorice interesante. Broșura fiind tipărită drept informațiune ca manuscript, nu se află de vēndare.

Academia Română, care se va întruni în sesiune generală la 3/15 l. c., va avea să decernă și câteva premii. Iată cum sînt compuse comisiunile: Comisiunea pentru cercetarea cărților tipărite intrate la concurs pentru premiul Nasturel-Herescu de 4,000 lei și pentru premiul Statului Lazăr de 5,000 lei, din secțiunea literară dnii B. P. Hașdău, I. Negruzzi, Gr. G. Tocilescu; din secțiunea istorică dnii V. Babeș, V. Maniu, V. A. Urechia; din secțiunea științifică dnii P. S. Aurelian, St. Fălcoian și dr. Felix. Comisiunea premiului Eliade-Rădulescu de 5000 lei dnii G. Barițiu, B. P. Hașdău și D. A. Sturdza. Comisiunea premiului craiovean dnii G. Sion, N. Ionescu, Gr. Stefanescu.

Societatea științifică literară din Iași a reînțeles cursurile sale libere mercuri la 17/29 februarie în sala universității din Iași și vor urma astfel: În fiecare mercuri seara dl Tiktin va vorbi despre «Introducerea în lingvistică» (fisiologia sunetelor în schimbările fonetice), 4 lecțiuni. În fiecare vineri seara dl A. D. Xenopol va vorbi despre «Influența Ungurilor, Turcilor, Francezilor și Grecilor în cultura Românilor», 4 lecțiuni. În fiecare luni seara dl M. Vlădescu va vorbi despre «Distincțiunea între animale și plante», 4 lecțiuni.

Sculptorul George Vasilescu din Craiova, care are cum să știe, în Veneția, un atelier frumos de sculptură, atelier care a fost vizitat și de regele și regina României cu ocazia trecerii lor prin Veneția, se află în București. Dl Vasilescu a sosit dela Petersburg, unde a fost chemat de ministrul de interne și de contesa Apraxen, prima damă de onoare a împărătesei, pentru ca să execute un monument pentru marele duce Vladimir. Ministrul rus, aflându-se odată la Veneția și vizitând atelierul dlui Vasilescu, a rămas încântat de operele lui; prin urmare a știut de mai înainte pe cine chiamă pentru o lucrare așa de importantă. Adaogăm aici, că la Gebuer pe calea Victoriei dl Vasilescu a spus un bust vrednic de vedut, al dnei N. Blaremburg.

Biblioteca teatrală. Dl Theochar Alexi a scos de sub tipar la Brașov o piesă intitulată «Curca», comedie în 1 act, menită a fi jucată de diletanți, cari simt mare trebuință de asemenea compozițiuni. Prețul 15 cr. Autorul ne asigură în anunțul alăturat, că «acesta piesă va fi aplaudată de fiecare român, care va avea ocaziune a asista la reprezentațiunea ei.»

TEATRU ȘI MUSICĂ.

Știri teatrale și musicale. Dl Dimitrie Popovic a dat concertul seu în Brașov la 11 l. c. Nu peste mult va cânta și la București. — **Tenorul Dimitrescu** din România, care în străinătate a obținut multe succese, e angajat pentru stagiunea de iară la Convent-Garden din Londra. — **Dșora Ana Cumpagea**, artistă a Teatrului Național din București, a scris o piesă intitulată «Virginia» care se va juca în săptămâna viitoare acolo. — **Dl Coquelîn** a fost decorat cu «Bene merenti» classa I.

Concert și teatru român în Varadia. Săra din 16/28 februarie a fost o adevărată seră plăcută, în care reuniunea de cântări și musică gr. or. română din Varadia a delectat și amusat, prin producțiunea sa, un public de 400 indiviți de pe la sate și oraș. Conform programei, pe la orele 8, după cuvântul de deschidere, corul deschise serata cu Motto: «Oh veniți sub scutul musei.» Apoi tot așa de dulce și cu precizie s'au executat și celelalte 5 piese de cânt, cari prin melodiile și spiritul lor poetic înălțau inimile publicului. Cu deose-

bire a fost bine primită piesa: «Înainte române!» care la aplausele frenetice ale publicului a trebuit să se repeteze. Nu mai puțin au făcut o impresiune plăcută și junii plugari în număr de peste 30, în frunte cu zelosul lor diriginte Pau Farca jun., toți atâția «Șoimi de munte.» Dl George Ilia ne-a delectat cu canțoneta «Șoldan Vițezul», aplaudat cu căldură. Imediat după acesta, se auzi echoul unei flaute, purtată de o mână desteră, care întonă: «Suvenire de Mehadia.» Cu acesta se începuse piesa teatrală: «Paracliserul» seu «Florin și Florica.» Rolele au fost jucate cu multă desteritate și anume: Florin, Pau Farca jun. și Colivescu; Traian Caiman atât prin ușoretatea mișcărilor, cât și prin gesturile nimerite au dat probe, că dênșii posedă dela fire multe din calitățile artei teatrale. Dar în deosebi Florica, tineră orfană dșora Maria Țiunea, părea o adevărată țărancă gingașă, mlădișă și cu graiul dulce. Iar în fine când apărură ca «Vivandieră» cântând: «Bravi ostași ai României» a insuflă pe toți, se înțelege că scena acesta din urmă a trebuit să se repeteze de două ori. — *Un participant.*

Concertul Dimitrie Popovici la Sibiu s'a ținut în 9 l. c. în sala dela Musikverein, cu următorul program: 1, Mendelssohn-Bartoldy: Arie din «Paulus», cântată de concertantul. 2, a, Dima: «Stelele»; b, Grieg: «Verborgene Liebe»; c, dto: «Guten Morgen», cântate de dna Maria Crișan. 3, a, Dima: «Ich fühle deinen Odem»; b, Schubert: «Am Meer»; c, Fosti: «Vorrei morire», cântate de concertantul. 4, Chopin: (Baladă, G moll) executată de dl I. Schäfer. 5, a, Wagner: «Votanes Abschied» din «Walküre»; b, Meyerbeer: Baladă din «Africaner», cântate de concertantul. 6, Thomas: Duet din «Hamlet», cântat de dna M. Crișan și concertantul. 7, a, Dima: «Wir Drei»; b, Dima: «Mugur, mugurel» (poporal); c, Humpel: «Nor de vijelie»; d, Stefanescu: «Mândruțică», cântate de concertantul.

Reuniunea română de gimnastică și cântări din Brașov în adunarea sa generală ținută de curând s'a constituit astfel. Președinte Ip. Ilasievici, vicepreședinte Victor Popescu, secretar Ghiță Pop, casier Valeriu Bologna, vicecasier N. I. Dușoiu, conducătorul corului Nic. Popovici, viceconducător Zosim Butnariu; conducătorul gimnasticeii Ión Panțu, viceconducător dr. Iosif Blaga, conducătorul convenirilor George Chelariu, viceconducător A. Bârsean, archivar Nic. Bârsean.

Noutăți musicale. În editura magazinului de musică Const. Gebauer la București a apărut: «Myrs», o mazurcă foarte dansantă de compozitorul poporal Gheorghe A. Dinicu; prețul 1 leu; «Fulgii de zăpadă» un vals dansant de capel-maistrul Thoma Ionescu, ale cărui compozițiuni sînt atât de plăcute lunei musicale. Prețul 2 lei.

BISERICĂ ȘI ȘCOLĂ.

Știri bisericești și școlare. Dl Diamandi I. Manole comerciant în Brașov și dl dr. Ioan Mișu avocat în Orăștie, au dăruit câte 50 fl. societății Petru Maior a tinerimei române din Budapesta. — **Noul protopop din Șomcuta-mare**, părintele Ioan Sărb, pân' acuma protopop al Periceiiului și paroc în Siciu, a fost instalat cu mare pompă la 21 februarie n.

Cărțile bisericești. Guvernul român a numit o comisie pentru retipărirea cărților bisericești. Această a retipărit: Evangelia, Apostolul, Psaltirea, Penticostarul, Octoiul, Triodul și Archiericonul. Pentru aceste tipăriri inse, nu s'a acordat nici un ajutor de cătră guvern,

asă că tipografia metropolitană a fost nevoită să contracteze împrumuturi. Aceste împrumuturi s'au achitat treptat, — dar remas-a asupra aceluia institut suma de 7,795 lei datorie. S'a pus înse sub tipar, după cum rezultă din raportul despre care ne ocupăm, o foarte importantă carte bisericească: «Mineele.» Acastă carte va formă 12 volume și tipografia bisericească nu va pute să o tipărească din veniturile ei. Acî, se cere ajutorul guvernului, căci numai costul hârtiei e de 75,000 lei. Direcția imprimeriei bisericești cere acastă sumă seu în bani, seu în natură, adică procurarea unui număr de un milion și jumătate de côle de hârtie de aceeaș calitate ca a celorlalte cărți imprimate. «Cheltuelile tipografice, ca culegerea, cernélea, cleiul, etc. se pot întem্পină» — țice raportul, — «de tipografie, prin desfacerea cărților deja imprimate.»

Adunare învățătorescă. Reuniunea învățătorilor români din protopopiatul Periceiu, una din filialele Reuniunii învățătorilor români sëlăgeni, a ținut adunarea sa generală în 25 februarie în comuna Periceiu, sub presiul protopopului Ioan Sêrb. Învățătorii Teodor Talos, Vasile Olteanu, Teodor Boțoc au ținut prelegeri teoretice și practice.

C E E N O U ?

Hymen. Dl George Kerekes, ales preot gr. or. în M. Hodoș, s'a cununat cu dșóra Elisabeta Pințe, fiica dlui Iosif Pințe, paroc gr. or. în Suplac, comitatul Bihării.

Șciri personale. Maj. Sa împêrătésa și regina Elisabeta a plecat țilele trecute la Miramare, de unde are să mêrgă la Corfu. — Dl Ionescu-Gion a fost numit ofițer al Corónei României. — Dl Const. Brașova a fost numit cancelist la tribunalul regesc din Panciova.

Petrecerea din Lipova, arangiată de corul vocal de acolo, a reușit escelent, încât vinitul curat s'a urcat peste 100 fl., iar dansurile sociale s'au jucat de 70 pãrechi; din lunga corespondență ce primim cam întãrziat, însemnãm, că au luat parte dómnele: Halic, Simon, Doje, Vancu, Putici, Crãciun, Georgevici, Ciorogariu, Cimaș, Vuia, vêd. M. Simon, Marcovici, Grünszweig din Lipova etc.; din giur: Pop, Malciu și Vuculescu (Șoimos), Manuilă și Popescu (Soboteli), Marchiș (Carand), Adamovici (Sân-Nicolaul-mic), Mustețiu (Pauliș), Jurca (Cladova), Cosma (Cãpruța), Nichi (Pancota) etc.; dșórele Augusta Tuducescu, Marióra Vancu, Camella Grünszweig, Cornelia Cadariu, Ecatarina Vuia, Marta Ghilescu, Iuliana Marcovici, Emilia Pașca, Ecatarina Ioanovici, Maria Barna, surorile Ursulescu etc. din Lipova; în provinciã: Danița Ruja (Pecica), Anuta Beleşiu (Odovoș), Valeria Cosma (Caprãța), surorile Adamovici (Sân-Nicolaul-mic), Veturia Vuculescu (Șoimos), Iosefa Gruber (Arad), surorile Brinda (Cuveșdia), Lucreția Jurca (Cladova), I. Nichi (Pancota), Musteți (Pauliș), Plașa (Soboteli), Livia Pop (Radna) etc. etc.

Din nimica, lucru mare. Seratele și toaletele contesei Pace au produs în Bucovina o mare schimbare în polițică. După cum anunțarãm și 'n nr. trecut, ele au stêrnit spiritul național adormit. În urma iritațiunii generale, dieta a fost disolvată și acuma s'au început agitațiunile electorale. Clubul polițic «Concordia» al românilor a ținut o conferență, la care au luat parte trei sute de fruntași români ca bărbați de încredere. S'a hotărît, ca toți românii bucovinieni să fie solidari și ca partidul național reprezentat prin «Concordia» să se organizeze complet. Deputații cari se vor alege, vor avé să for-

meze în dietă un club național deosebit. Baronului Vasilco i s'au făcut ovațiuni.

Corpurile legiuitoare ale României s'au deschis la 24 februarie (7 martie.) În mesagiul regele a țis, că țera cere înainte de tóte, ordine și stabilitate. Bugetul se află echilibrat. Din seria proiectelor de legi destinate a sevêrși reforma învățămêntului, atât de mult cerută de țerã, se atrage atențiunca legiuitoarilor mai cu sémã asupra legii învățămêntului primar și aceleia asupra complotării facultății de drept din București.

Reuniunea femeilor române gr. or. din Făgãraș și giur va ține adunarea sa generală duminică la 1/13 martie în șcôla română gr. or. de acolo. Presidenta reuniunii e dna Maria Aiser, secretar dl Ioan Berescu. La ordinea țilei va fi raportul comitetului, esaminarea socotelilor pe anul 1891, o alegere în comitet.

Institute de credit. *Silvania* din Șimleu progresa frumos. Din profitul curat de 14.552 fl. 78 cr., acționarii vor cãpêta 8% dividendă, pentru scopuri culturale s'au propus 661 fl. 55 cr., din care 300 fl. pentru șcôla de fete a Reuniunii femeilor române selăgene. — *Victoria* din Arad în adunarea sa generală a constatat un profit curat de 14,668 fl. 92 cr., acționarii vor cãpêta 6% pentru scopuri culturale se dau 300 fl. — *Timișana* a ținut adunarea sa generală la 3 martie; din profitul curat de 14,552 fl. 1 cr., 11,103 fl. 1 cr. se vêrsă 'n fondul de rezervă, 3000 dividendă adecă 3%, 450 fl. pentru scopuri culturale și anume 200 fl. Alumneului, 200 fl. fondului de industriași Anton Mocsonyi, 50 fl. la dispoziția președintelui. — *Patria* din Blăș ș-a ținut adunarea generală în 1 martie. Din vinitul curat de 10,907 fl. 95 cr., s'a dat acționarilor câte 9 fl. de acțiune, pentru internatul de fete 500 fl., pentru scopuri de binefacere 304 fl. 60 cr.

Șciri scurte. Reuniunea femeilor române din Sibiu, neputênd ține în duminica trecutã adunarea generală, adunarea s'a amânat pe duminica viitoare, 1/13 martie a. c. — *Fiul ministrului Csáky*, contele Stefan Csáky, care abiã trecut de 24 ani, a fost ales deputat pentru dieta actuală, s'a sinucis în sãmbãta trecutã.

Necrolog. Ana Liuba, soția dlui Dionisiu Liuba, paroc gr. ort. în Maidan, a murit.

OGLINDA LUMEI.

Cronică mică. *Studenții români din Paris* au publicat un protest în contra stării polițice a românilor din Ungaria și Transilvania și insistă cu deosebire asupra asilelor de copii, făcênd apel la simpatia francezilor. — *Lucrătorii din Berlin* au făcut sêptemãnila trecute tulburări mari; poliția cu ajutor militar a restabilit ordinea. — *Crisa ministerială din Paris*, care a durat vreme destul de lungă, în sfêrșit s'a deslegat; presiul noului cabinet e Loubet. — *Intre Paris și Londra* în sêptemãna trecutã s'a deschis comunicațiunea telefonică; la inaugurare ministrii enș zi au ascultat pe artista Richard la Paris cântând în piesa «Roy d' Ys.» — *Guvernul italian* pregãtește o reformă la cãile ferate. Se vor scãde tacelele mai mult decãt ori unde și se vor înființă bilete pe zone cum și abonamente kilometrice. — *Marele poet englez David Mingate* a murit. El făcuse partea cea mai mare a poeziilor sale, în minele de cãrbuni unde erã lucrător. Rãdicat prin geniul seu, poetul a remas, totuș, cu un fel de nostalgie pentru mine, pe cari le visitã adesea ori.

Inapoiarea unei vizite. O depeșă din Paris spune, că francezii se pregătesc să facă o primire nespuse de strălucită escadrei ruse, care va pleca în primăvera asta dela Cronstadt, portul mare al Petersburgului, spre a inapoiă visita de anul trecut a amiralului Gervais. Escadra se va oprî în portul de reșoi francez Cherbourg. La amiralitatea rusescă se lucrăză acum ingrozitor pentru ca vasele ce vor compune escadra să fie la înălțimea demnității statului rus. Cele mai mari și mai moderne vase vor formă escadra și anume: «Petru cel mare», «Impăratul Alesandru II», «Nicolae I», «Ilin» și câteva torpilore. Vasele astea au sosit de curēnd la Cronstadt spre a li se face reparațiile; peste douē milioane de franci vor costă aceste reparații de cari nu eră nici o nevoie; mai bine s'ar dice impodobirile. Se vor aurî mărginile vaporelor, se vor schimbă plăcile de metal de pe bord, cartarele se vor preface în turnuri, se vor grămădi pe aceste vapore cei mai voinici marinari.

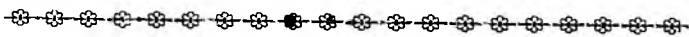
Găinile unui milionar. Vanderblit, bogatul american, are o moșie rezervată anume pentru creșcerea păsărilor. El posedă acolo patru incubatori (aparate de cloctit ouele) conținēnd fiecare câte 1350 oue. Pe fiecare an scote 3000 de pui, osebit de o mare producțiune de oue prospete. Nici un pui nu e vëndut. Toți sūnt rezervați pentru mēsa milionarului și pentru aceea ai familiei sale. De și Vanderbliții posedă boi, vaci, epe, armăsari, dar el se interesăză mai mult de păsărilelor. Grație ingrișurilor ce li se dă, găinile produc oue în abondență.

Un dar de nuntă. Cu adevērat, americanii n'au furat supranumele de «ciudați». Un bogat american, Iohnathan Risser, a pus flori de lămăiță unei fete care nu avea altă bogăție decât o frumusețe fermecătoare și cei mai frumoși ochi din lume. În momentul de a se cunună cu dēnsa, s'a gândit să-i facă o zestre și iată ce și-a închipuit. Când cortegiul nupțial eră să plece la birerică, dēnsul se presintă modest inaintea miresei și-i oferî un buchet de mirți, care nu costă mai mult de cinci franci. Ah! dar în mijlocul buchetului eră un cec asupra băncei din New-York de un milion de dolari (cinci milioane de franci). Fata-i aruncă o privire care făcea pōte douē milioane de dolari pentru bietul amoresat; apoi roși ca o cirēsă, luă cecul și-l băgă în corsaj. Cător fete care erau de față, nu le venî atunci să mōră de necas! Dar ce e de făcut, ori cui poți să-i poruncești, numai inimei nu.

Niște sēlbatici la Paris. Grădina zoologică de aclimație din Paris găzduēște acum o trupă de caraibi aduși din Guiana olandeză de exploratorul Laveaux. Plecând la 4 februarie din Paramaribo, caravana compusă din 32 caraibi, 18 bărbați, 9 femei și cinci copii, a sosit deunăzi la S. Nazaire pe vaporul «la France». Gălētoria a ținut 21 de zile, în cursul căroră nu s'a petrecut nici un incident. Cu tōte astea, fiind că eră frig pe vapor și caraibii erau aprōpe goi, dl Laveaux s'a vēdut nevoit să le dea haine europenești. A avut o muncă uriașă până să hotărēsca pe sēlbatici să se îmbrace. Și când se îmbrăcaseră în sfērșit, dēnsii stăteau în picioare, neindrāsind să pășescă sēu să se pună jos. La S. Nazaire mirarea sēlbaticilor fu mare când dēnsii vēdură orașul și mulțimea enormă ce se grămădise la gară. Inse când se urcară în tren și acesta pornî, uimirea lor trecu peste tōte marginile. Femeile incepură să țipe; bărbații întonară mai pe urmă un cāntec în onōrea lui Tamu, deul binelui. La Paris, altă înmărmurēlă; vēdēnd înălțimea caselor, flacările fālfaetőre ale becurilor și mai cu sēmă localul de cristal în care furē așeđați, remaseră cu gurile căscate. De deți de ori se opriau în drum să privēsca echipagiile cari treceau. Drumul

dela gară până la grădina de aclimație a ținut un cias, în care vreme caraibii se mirau de parizeni, iar aceștia de dēnsii.

Diarele in Anglia. «Newspaper Press Directory» din Londra, constată că se publică actualmente, în Regatul-Unit, 2711 diare și anume 461 în Londra, 1763 în Anglia, 96 în principatul Galles, 206 în Scoția, 167 în Irlanda, și 24 în Insule. Din acest număr 196 diare sūnt cotidiene.

DESCOPERIRI și INVENȚIUNI.

Descoperirile dlui doctor Babeș. «Timpul», în unul din nr. trecuți, a anunțat că dl Babeș a obținut, în timpul de douē săptămāni, douē mari succese. Cel dintēu este descoperirea microbului influenței, care pe nedrept se atribue drului german Pfeiffer dela institutul lui Koch. Profesorii Cornil și Chantemesse dela Paris, comunicānd Academiei de medicină de acolo, cercetările lor asupra microbului influenței, au constatat că cel dintēu, care a descoperit acest microb, a fost dl dr. Babeș, savantul director al institutului nostru de bacteriologie. Al doilea succes al dlui dr. Babeș este o altă descoperire de o mare valōre practică anume: transfusiunea nervoasă, care se atribuiă pe nedrept, după cum vom vedē, drului Constantin Paul din Paris. Dl dr. Babeș tratānd persoanele în contra turbărei cu cantități mari de mēduvă, a observat că acest tratament are nu numai un efect real asupra turbărei, dar și asupra diferitelor altor bōle nervōse. Acest fapt l'a condus a aplică la mai multe persoane cu bōle nervōse acest tratament, care i-a dat niște strălucite rezultate. Dl Constantin Paul, la trecerea sa prin București, visitānd și institutul de bacteriologie, dl dr. Babeș i-a comunicat această nouă descoperire a dnei sale, convingēndu-l de efectele ei salutare. Intors la Paris dl Constantin Paul a aplicat acest tratament, care i-a dat de asemenea rezultate strălucite, pe cari le-a comunicat Academiei de medicină. În acelaș timp, dl dr. Babeș a deșus aici în București rezultate sale.»

Noua pușcă romānescă. Cetim în diarele franceze: «Chronolia armelor în serviciu la armatele europene s'a imbogățit cu o pușcă nouă, adoptată de România. Pușca romānescă are cel mai mic calibru adoptat până acum. Lebel, pușca franceză, e de opt milimetri; Mannlicher, construit în Austria pe socotēla guvernului din București, e de calibru 6.50. Arma are un chargeur de 5 cartușe. Grație greutatei mici a munițiilor, infanteristul romān va purtă asupra-și 250 de cartușe, pe când soldații noștri nu pot purtă decāi 120. Această apropiare indică avantajele, rezultānd din reducerea calibrului armelor de reșoi. Pușca romānescă bate la 2000 metri; traiectoria e fōrte intinsă; iuțēla inițială e de 700 metri. Pulberea intrebuintată pentru încărcarea pușcelor arde fără de fum și nu produce decāi o detunare imperceptibilă. Alegerea pușcii romāne constitue un nou eșec pentru pușcile germane Mauser, a căroră inferioritate a fost recunoscută c'în nou.»

Un sōre nou. În momentul de față, tōte ochianurile observatorilor din lume sūnt indreptate asupra unei stele noi, descoperită și fotografiată de directorul observatorului dim Edimburg. Se șcie că cerul e cunoscut de astronomi tot așā de bine ca pământul; stēua asta s'a arătat acum pentru intēia oră; cu alte cuvinte am avut pe cer o stea frumoasă în curs de o mēse douē sute de ani, fără s'o vedem: atāta vreme trebuie luminei să

ajungă dela acea stea până la pământ. După analizele făcute, lumina noii stele e întocmai cu a sórelui nostru; stéua póte fi de cincideci de ori mai mare ca sórele, are pete mult mai numeroase, ceea ce trebuie să fie fórté supérator pentru locuitorii planetelor ce se învêrtesc în giurul lui. Câţiva astronomi îşi dau părerea cum s'a produs acest nou isvor de viétă, de mişcare, de gândire. Trebuie să se fi isbit, đic dênşii, doue corpuri cereşci mórte de multă vreme şi din catastrofa asta a eşit un corp viu. Astronomii îl observă cu o curiositate crescândă, inse cerul mereu noros îi împedică adesea; impregiurarea asta a readus pe tapet chestiunea balónelor de observatorii; directorul observatorului din Greenwich (Anglia) a luat iniţiativa d'a se înfiinţá doue balóne captive pentru observatorul seú; astronomii se vor urcă în ele d'asupra norilor şi cerul va puté fi observat pe vreme noróasă ca şi pe senină.

PENTRU DÓMNE TINERE.

Mijlocul de a conservá ouele. Pentru a conservá ouele, există un mijloc fórté lesnicios şi anume acela de a pune oul cu partea subţire în sare albă bine uscată într'un loc care să nu fie umed. Regula generală, ouele ce vré cineva să le păstreze, nu trebuie aşedate culcate. În Anglia înainte de a păstrá ouele, ele se pun în apă caldă cáldică, apoi se împachetéză în pae uscate.

Spre a spélá flanelele şi stofele de lână, fără ca să se stringă, se întrebuinţéză urmátóarele mijlóce: 1, Se adaugă puţin carbonat de sodiu în apa cu care se spélá. Sânt de ajuns doue linguriţe de sodá pentru fiecare litru de apă. Apoi se clátesc în apă curată. 2, Se spélá în apă în care s'a fert fasole albe uscate, când e încă cáldută; nu mai trebuie apoi să se clátescă în apă curată.

Se póte argintă ori ce metal cu urmátórea combinaţie: Faceţi o soluţiune de acid nítric 60 grame, 20 grame argint, potasá caustică solidá 20 gr., şi 50 grame de apă destilată. Frecaţi cu o cârpă muiată în amestec obiectul, ş-apoi ştergeţi cu un şervet curat.

Ca să poleiţi obiectele de lemn, faceţi un amestec de 30 gr. acid oxalic cu un litru de apă de plóie, adăogaţi trei cescuţe de spirt de vin şi doue de esenţă de terebentină. Puneţi combinaţia în sticlă şi astupaţi ermetic. Ve serviţi de acest amestec făcând cu o cârpă muiată în acest lichid lemnul.

Ca să scóteţi din unt-de-lemn râncedéla, se recomandă urmátóorul mijloc: Puneţi în untul de lemn 3% magnesie, într'un vas de lemn. Scuturaţi de câte şase ori pe đí.

Ca să cunoşceţi decă e de bună calitate cafeaua, puneţi 50 gramc de bóbe crude în apă rece. După un sfert de oră, filtraţi lichidul şi puneţi să se scurgă pe o hártie albă. Decă nu se coloréză hártia, cafeua e de bună calitate.

SFATURI HIGIENICE.

Ca să-şi păstreze cineva dinţii, trebuie să-şi îngrijescă gura să fie tot'dauna curată. Şi în această privinţă mulţi ómeni lasă fórté mult de dorit. Mai întei ómenii tot'dauna capétă prea târđiu obiceiul să-şi spele gura şi dinţii. Caria dinatară începe din copilărie; şi la ce vêrstă începem să ne spélám gura? Chiar adolescenţul nu se gândesce la una ca acéstă, decát când un alt

sentiment decát al higienei îl face să cređă că e bine să aibă gura curată şi dinţi albi. Deci încă de când copíi sânt mici de tot, părinţii trebuie să-i deprindă cu aceste îngrijiri igienice. Şi nu e destul să-ţi speli gura numai diminéta când te scoli. Trebuie să te speli şi séra înainte de culcare.

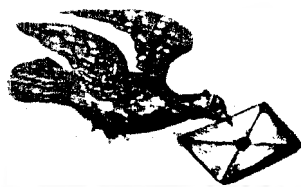
O béutură fórté sánetóasă se póte compune ieftin în felul urmátor, după reţeta unui doctor celebru german: Luaţi apă filtrată, în care să turnaţi 50 grame (într'un litru) de bicarbonat de sodá, tot atâtea grame de zahăr, 15 gr. de acid tartaric şi trei linguriţi de cafea. Pe lângă că e fórté gustuóasă acéstă béutură, ea înlocuesce perfect béuturile alcoolice.

Cei afectaţi de pletorá, după vêrsta de patru-đeci de ani, tind să se ingrase în chip esagerat. Pentru ca să mai slábescă, se recomandă máncaarea aprópe esclusivă a alimentelor vegetale, mişcare multă, să nu bea nici vin, nici bere şi să înlocuescă aceste béuturi cu cafeua; să plece, véra, în localităţi unde clima este uscată, să-şi ţie în tot'dauna piciórele calde, să dormă puţin şi să facă cât se póte de des băi calde.

Décá locuinţa e umedă. Ca să cunoşceţi lesne decă o locuinţă în care voiţi să ve mutaţi séu v'ati mutat este umedă, observaţi, decă plafonul este gălbui; fiind aşá, să ve feriti de a ve mutá în ea; decă, după ce v'ati aşedat, observaţi că sarea din solniţă e mereu umedă, să plecaţi în grabă, căci umđela ve espune la fluxiuni, la friguri, guturaiuri, reumatisme etc.

Ofiţa şi electricitatea. Se şcie, că aerul după şesurile inalte ale munţilor e o doctorie, pentru că e încárcată de ozon, dar nu se şcie că tocmai pentru acéstă el e singurul antiseptic serios al microbului tuberculosei. Medicii, plini de rábdare, au descoperit un aparat practic numit carburatorul electric ce degagéză ozon. Acest aparat pus în odaia bolnavului şi învêrtit de o manivelă, după cum se arată într'un articol al «Adevêrului», face aerul antiseptic încárcându-l de ozon, care ucide microbii incându-i, şi bolnavului, care îl respirá đíua şi în somn, tusa îi incetéză, pofta de máncaare îi vine după câteva đile, după gravitatea casului se 'ngrašă şi în 30 de đile puterile îi revin intrând în convalescenţă. Acest nou léc e recomandat şi pentru bóle epidemice ca bronşita şi influenza.

Pošta redacţiunei.

Topluţa. Celelalte numere nu se mai află. Le-am căutat şi 'n alte locuri, dar insecdar. Asta e cauza întârđierii.

Angelei Nu-i fără talent. Dar mai trebuie studiu îndelung, înainte d'a puté ajunge la publicitate.

Călindarul săptămânei.

Diua sêpt.	Călindarul vechiu	Călind. nou	Sórcle
Dumin. a	2-a din postu Ev. dela Marcu, c. 5 gl. 5. a inv. 5.	res.	ap.
Duminecă	1 Cuv. Eudochia.	13 Ernest.	6 18 6 2
Luni	2 Mart. Theodot.	14 Matilda.	6 16 6 4
Marti	3 Mart. Eutropiu.	15 Cristof.	6 14 6 5
Mercuri	4 Cuv. Gerasim.	16 Henrieta.	6 12 6 6
Joi	5 Mart. Conon.	17 Gertrud.	6 10 6 8
Vineri	6 SS. 42 Muc. d. Amoria.	18 Alexandru.	6 8 6 9
Sâmbătă	7 Par. Vasilic şi Eferm.	19 Iosif.	6 6 6 10

Proprietar, redactor respundator şi editor: IOSIF VULCAN.

CU TIPARIUL LUI IOSIF LANG ÎN ORADEA-MARE.